

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním jednání zmateční stížnost obžalovaného Bohumila K. do rozsudku krajského jako výjimečného soudu v Olomouci ze dne 31. července 1919, pokud jím byl uznán vinným zločinem krádeže dle § 171, 173 a 174 I. lit. c) tr. z., mimo jiné z těchto

důvodů:

Stížnost čelí proti výroku, odsuzujícím stěžovatele pro krádež kola Vladimíra J. a popírá především správnost zločinné kvalifikace dle § 174 I. c) tr. z., provádějíc takto zmateční důvod § 281, č. 10 (nesprávně označený 9 a) tr. z. Poukazuje totiž na to, že tehdejší výtržnosti směřovaly proti židovské části obyvatelstva Holešovského, ne tedy proti osobě a majetku poškozeného Vladimíra J. Než stížnost přehlíží, že kolo ukradené nalézalo se v drancování postiženém obchodu Heřmana M., u něhož byl Jančík obchodním pomocníkem a odcizeno bylo z tohoto obchodu v noci vydrancovaného. Nezáleží na tom, byl-li tísni ve smyslu § 174 I. c) tr. z. postižen přímo vlastník ukradeného předmětu. Stačí, že jí postižen byl jeho dočasný držitel, což zmateční stížnost vůbec v odpor nebéře, neboť tento byl povolán, by předmět proti cizím útokům opatroval a bylo-li to jemu tísni ho postihnuvší znemožněno, nastal předpoklad, za něhož stává se krádež pro nebezpečnější povahu skutku zločinem.

Čís. 166.

Předražování. I požadování zřejmě přemrštěné ceny od osoby bydlící mimo hranice státu zakládá skutkovou podstatu předražování.

(Rozh. ze dne 24. března 1920, Kr I 549/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných Karla K. a Antonína S. do rozsudku krajského jako nalézacího soudu v Litoměřicích ze dne 30. srpna 1919, jímž oba obžalovaní uznáni byli vinnými přečiny dle § 23, č. 4 a § 20, č. 2 b) cís. nař. ze dne 24. března 1917 č. 131 ř. z., mimo jiné z těchto

důvodů:

Odsouzení obžalovaných pro přečin dle § 20, č. 2 b) cís. nař. ze dne 24. března 1917 č. 131 ř. z., béře stížnost v odpor důvodem zmatečnosti dle č. 9 lit. a) § 281 tr. ř. proto, že prý odporuje úmyslu zákonodárcovu odsuzovati někoho za požadování zřejmě přehnané ceny od osoby bydlící mimo hranice státu, že ochrana § 20 vztahuje se na předměty potřeby, určené ke spotřebě v tuzemsku, jakož prý plyne z nadpisu cit. cís. nařízení. Již z této argumentace zmateční stížnosti je patrné, že stěžovatelé nejsou s to, by se odvolávali na důkaz správnosti svého stanoviska na znění příslušné statě zákona, jež vskutku své platnosti a použitelnosti neobmezuje na případy požadování zjevně přehnané ceny od osoby nebo firmy uvnitř hranic státu bydlící nebo své sídlo mající. Omezení tako-

vému vadí však i tendence celého cís. nař. o zásobování obyvatelstva předměty potřeby a jeho trestních ustanovení zvláště, chrániti spotřebitelstvo před hospodářsky neodůvodněným zdražováním předmětů potřeby. Ochrany této by nebylo dosaženo při omezování použití § 20 cís. nař. na prodeje, při nichž požadována byla zjevně přehnaná cena od osoby uvnitř hranic státu sídlící, poněvadž ceny požadované při prodejech za hranice ihned jeví své účinky také na utváření se cen dotyčného zboží uvnitř hranic státu, a tím zřejmě i obyvatelstvo jeho jest poškozováno.

Čís. 167.

Krádež spáchaná posluhovačkou v domácnosti, v níž posluhovala, zakládá zločinnou kvalifikaci dle § 176 II. lit. b) neb c) tr. zák.

(Rozh. ze dne 24. března 1920, Kr I 564/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované Tekly V. do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 18. září 1919, jímž uznána byla vinnou zločinem krádeže dle §§ 171, 176 II. b) tr. z., mimo jiné z těchto

důvodů:

Námítka zmateční stížnosti, že v přítomném případě není oprávněna zločinná kvalifikace krádeže dle § 176 II. b) tr. z. proto, že obžalovaná jest pouhou posluhovačkou, která chodila do domácnosti poškozené pouze jednou týdně, a že tudíž není osobou služebnou, v domě trvale zaměstnanou, jak předpokládá citované zákonné ustanovení, jest neodůvodněna. § 176 II. b) prohlašuje za zločinnou krádež odcizení takových věcí (v hodnotě 50 K převyšující), které následkem poměru, v němž jest zloděj k okradenému, nemohou býti náležitě chráněny proti odcizení. Zákon neklade tak váhu na trvalost služebního poměru pachatelovu, ani na příslušnost zloděje k domácnosti poškozeného, nýbrž předpokládá, že se jedná o osobu služebnou, která za mzdu vykonává práce v domácnosti poškozeného a tímto služebním poměrem přichází v blízký styk s věcmi svého zaměstnavatele. V přítomném případě jest zjištěno, že obžalovaná právě jako posluhovačka si zjedнала přístup k odcizené věci, a že ji odňala své zaměstnavatelce v době, kdy konala svou obvyklou týdenní práci. Jedná se tudíž nepochybně o věc, která následkem poměru, v němž byla k ní obžalovaná, nemohla býti proti odcizení náležitě chráněna a o osobu služebnou ve smyslu § 176 II. b) tr. z. Kdyby zmateční stížnost kladla snad váhu na to, že obžalovaná jako posluhovačka měla jen denní plat, že nebyla zjednána na delší dobu, a nebyla členem domácnosti okradené, dlužno uvážiti, že i pak by spadala krádež pokrývky pod ustanovení § 176 II., odstavce c), poněvadž by bylo nutno pokládati posluhovačku za osobu, která vstupuje k zaměstnavatelce v námezdní poměr, který není určen na delší dobu, kterýž lze kdykoliv rozvázati. Jednání obžalované bylo by nutno v každém případě posuzovati dle § 176 II., ať již dle od-